

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη



Ξύπνησε το πρωί μα δεν είχε να πάει κάπου. Την ανεργία την παντρεύτηκε εδώ και πολύ καιρό μα δεν μπορεί να τη διώξει μακριά του.

Αυτό που ζει στην ανεργία είναι πόλεμος. Αυτό είναι ο πόλεμος. Κάθε μέρα πεθαίνει κι από λίγο.

Όχι αυτόν τον πόλεμο δεν τον παίζουν τα κανάλια γιατί δεν πουλάει θεαματικότητες ούτε αγοράζει όπλα, αεροπλάνα, φρεγάτες και τανκς.

Ξύπνησε το πρωί και κίνησε για τη δουλειά. Δουλειά! Τρόπος του λέγειν. Με 3 ευρώ την ώρα το λες δουλειά; Δουλεία ναι. Σίγουρα! Για 10 ώρες αλλά θα πληρωθεί για 8. Κι από ένσημα; Δεν «βγαίνει» το αφεντικό. Θα ήθελε αλλά δεν «βγαίνει». Έναν έρανο επειγόντως βρε παιδιά για το έρμο το αφεντικό που δεν «βγαίνει».

Αυτό που ζει στη δουλειά είναι πόλεμος. Αυτό είναι ο πόλεμος. Κάθε μέρα χαίρεται όλο και πιο λίγο.

Όχι αυτόν τον πόλεμο δεν τον παίζουν τα κανάλια γιατί δεν δείχνει τη μεγάλη αποτελεσματικότητα με την οποία δολοφονούν τα σύγχρονα υπερόπλα.

Ξύπνησε το πρωί και μέτρησε τα λεφτά που απόμειναν από τη σύνταξη που πήρε πριν 10 μέρες. Βγάλε για λογαριασμούς, βγάλε για φαί, βγάλε για ενοίκιο.

Γαμώτο, πάλι δεν φτάνουν για φάρμακα. Κι αυτό για την καρδιά δεν γίνεται να μην το πάρει. Από πού να κόψει; Από το φαί ή από το ενοίκιο; Τελευταία όλο το καθυστερεί. Πώς να ζητήσει από τα παιδιά; Μήπως τους περισσεύουν κι αυτονών;

Αυτό που θα ζήσει τις επόμενες μέρες είναι πόλεμος. Αυτό είναι ο πόλεμος. Κάθε μέρα απογοητεύεται όλο και περισσότερο.

Όχι αυτόν τον πόλεμο δεν τον παίζουν τα κανάλια γιατί δεν μας θυμίζει τους «γείτονες» ούτε ανεβάζει την «εθνική μας υπερηφάνεια».



Ξύπνησε το πρωί και ήταν σαν όλες τις προηγούμενες μέρες, τον τελευταίο καιρό, που δεν ήθελε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Σκίστηκε στο διάβασμα, έκαψε αντιστάσεις, έδωσε ένα σκασμό εξετάσεις, πήρε πτυχίο, υπηρέτησε και «τη μαμά πατρίδα» αλλά μέχρι εκεί.

Μένει με τους δικούς του και περνάει τις μέρες του με το χαρτζιλίκι που του δίνουν. Μοίρασε δεκάδες βιογραφικά μα δεν είχε προϋπηρεσία. Ούτε τον Μητσοτάκη πατέρα για να του βρει δουλειά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Αυτό που ζει τον τελευταίο καιρό είναι πόλεμος. Αυτό είναι ο πόλεμος. Κάθε μέρα που περνάει σκέφτεται πως η «μαμά πατρίδα», δεν φέρεται σαν μαμά.

Όχι αυτόν τον πόλεμο δεν τον παίζουν τα κανάλια γιατί έτσι δεν θα μπορούν να πείσουν πως αξίζει να δολοφονούνται μαζικά νέα παιδιά για τη «μαμά πατρίδα».

Αυτοί με τον δικό τους πόλεμο κι εμείς με τον δικό μας, τον καθημερινό. Αυτοί θέλουν να στέλνουν τα παιδιά μας να θυσιάζονται για τα κέρδη τους, στο όνομα του όποιου έθνους και της όποιας πατρίδας κι εμείς θέλουμε τα παιδιά μας να γκρεμίσουν το σάπιο σήμερα και να χτίσουν το όμορφο αύριο.



Να αρχίσουμε να διεκδικούμε την πολυτέλεια που παράγουμε και όχι τα ψίχουλα και τα κόκαλα που μας πετάνε κατάμουτρα κατά καιρούς.

Να γίνουμε περισσότερο θρασείς από αυτούς.

Δικός μας είναι ο πλούτος γιατί εμείς τον παράγουμε.

Δεν θα τους κάνουμε τη χάρη να αυτοκτονήσουμε, δεν θα τους κάνουμε τη χάρη να τα παρατήσουμε, δεν θα τους χαρίσουμε ό,τι μας αξίζει.

Στον πόλεμο αυτό θα βγούμε νικητές.

Βαφτίστε τον όπως θέλετε.

Αυτός και μόνο αυτός είναι ο δικός μας πόλεμος.